

PARAULA I VIDA

Cap a una conversió ecològica

El proper dia 1 de setembre celebrarem la **Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació**, instituida pel Papa Francesc el 2015. Amb aquesta Jornada, vol donar una oportunitat a cada creient i a les comunitats cristianes per a renovar la seva adhesió personal a la vocació de ser custodis de la Creació. Volem donar gràcies a Déu per la meravellosa obra que Ell ha confiat a la nostra cura, invocar el seu ajut per a protegir-la i la seva misericòrdia pels pecats que cometem contra ella. Amb la Jornada, l'Església Catòlica se suma també al «**Temps de la Creació**», iniciativa ecumènica promoguda pel Consell Mundial de les Esglésies, que té lloc cada any l'1 de setembre al 4 d'octubre, festa de Sant Francesc. Durant aquest temps, els cristians estem cridats a pregar units per la creació i a donar passos eficaços en favor de la seva protecció. L'ecologia no és solament una necessitat de justícia i de supervivència dels humans, que també ho és. Per a nosaltres és una crida arrelada a l'experiència cristiana, com ensenya el Papa en la seva encíclica *Laudato si'* (2015), que ens convé rellegir i meditar. És l'experiència que el món no és fruit de l'atzar, causalitat cega o realitat sense sentit, sinó que és la creació de Déu, que és amor infinit, i que la sosté, l'ha assumida i l'ha redimida.

Malauradament, els humans estem causant un enorme dany a la terra com a resultat de la violència que hi ha en el nostre cor, ferit pel pecat, que es manifesta en els símptomes de malaltia que advertim al sòl, a l'aigua, a l'aire i en els éssers vivents (LS, 2). Per això, en el seu Missatge per a aquesta Jornada, ens convida a escoltar el batec matern de la terra i, igual que el cor dels nens

en el si matern es troba en harmonia amb el de les seves mares, acompassem els ritmes de la nostra vida amb els de la creació que ens dona la vida. I proposa **tres camins** per a fer-ho: transformar els nostres *cors*, els nostres *estils de vida* i les *polítiques públiques* que governen la societat

Transformar els nostres cors, assumint una «conversió ecològica», com ja va demanar Sant Joan Pau II, i que Francesc aprofundeix a *Laudato si'*. Cal renovar la nostra relació amb la creació, perquè no la considerem ja com un objecte del qual ens n'aprofitem, sinó que esdevenim custodis d'un do sagrat del Creador.

Transformar els nostres estils de vida, amb menys residus i menys consums innecessaris, amb més atenció als hàbits i decisions econòmiques, fent un ús el més moderat possible dels recursos, practicant la sobrietat, reciclant i apostant per productes i serveis ecològics i socialment responsables.

Transformar les polítiques públiques, posant fi a polítiques que afavoreixen les riqueses escandaloses i condicions de degradació contràries a la justícia i la pau, acumulant «deute ecològic» de les nacions riques. Cal una transició ràpida i equitativa per posar fi als combustibles fòssils, frenar l'escalfament global i posar fi a la injustícia envers els pobres i les generacions futures.

Visquem amb intensitat aquesta oportunitat de renovació. Són múltiples les iniciatives de l'Església, com ara la Xarxa Ecoparròquies, promoguda per Justícia i Pau, que ens poden ajudar en aquest procés personal i comunitari de conversió ecològica que tant necessitem.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

La celebració de Sant Gil, a Núria

El proper divendres 1 de setembre se celebrarà al Santuari-Basílica de la Mare de Déu de Núria, la Festa de Sant Gil. Com és tradició, s'han convocat els pastors i els representants polítics i autoritats de la zona i de les institucions de la comarca i de la Generalitat, els fidels i els veïns de Queralbs i de Ribes de Freser. La Missa serà presidida per Mons. Joan-Enric Vives, i després els assistents participen en la solemne processó de la Mare de Déu portada pels pastors, fins a l'Ermita de Sant Gil. En acabar els parlaments de les autoritats, se celebra un àpat de germanor.

La Mare de Déu de Núria és la patrona de la Diòcesi d'Urgell. La Festa de Sant Gil rememora quan va arribar a Núria l'any 700 per fer-hi pelegrinatge mentre vivia en una cova on passava els dies retirat a l'oració i fabricació de les seves pròpies icones. Entre aquestes icones s'hi troba la creu, la qual ja portava quan va arribar a Núria o les imatges de la Mare de Déu, creades a la Vall. Sant Gil destinava una part del seu temps a conèixer amb els pastors que pasturaven el seu bestiar en aquelles muntanyes.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Quan respondre és de valents

Durant les llargues estones de convivència dels apòstols amb Jesús, deuria haver-hi moments ben vius i intensos enmig d'altres més distesos. La pàgina de l'Evangeli d'avui és un moment cabdal.

Jesús i els apòstols van fins a les regions del nord del país, a la Gaulanítide, vora Cesarea, població que Filip, germà del tetrarca Herodes, havia fet edificar en honor del Cèsar. Uns dies de descans —de vacances— a les fonts del Jordà.

Amb les dades que ens donen els evangelis, l'escena és fàcil d'imaginar:

allí, enmig d'una naturalesa exuberant i en un ambient festiu i relaxat, Jesús pregunta als apòstols: «Qui diu la gent que soc jo?». La pregunta no és inquietant i fàcil de respondre pels comentaris que han sentit de la gent. Després de pensar-ho una miqueta i de comentar-ho entre ells, van abocant les seves respostes: «uns que sou Elias», «o Jeremies», «o un dels profetes»... La convivència continua sense donar-hi més importància, com si res hagués passat.

Al vespre, en la tertúlia després de sopar, entre comentaris i acudits, Jesús

torna a preguntar, però ara ja directament: «I vosaltres, qui dieu que soc jo?». Un silenci reflexiu deuria imposar-se. Podem imaginar la dificultat que suposava per als apòstols respondre la pregunta. Es fa comprensible que es miressin els uns als altres cercant qui s'atrevia a respondre.

I l'inspirat serà Pere que aboca decidit: «Vós sou el Messies, el Fill de Déu, viu». Uff!, quin descans. I quina sorpresa quan Jesús li fa la gran lloança: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs...». I el motiu: «Això no t'ho ha revelat cap home... sinó el meu Pare del cel». I una prome-

sa: «Tu ets Pere i sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església.»

Aquell vespre, el cel estrellat de la Gaulanítide, als peus de l'Hermon, amb el brugit de l'aigua d'un Jordà naixent, s'ha sentit la revelació del messianisme de Jesús en boca dels apòstols. Des d'aquell dia, tots els seus companys respectaran en Pere la seva primacia davant del grup. Però aquesta revelació no es pot fer pública encara i cal mantenir el secret messiànic. Jesús «prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies».

Mn. Ramon Sàrries

PALABRA Y VIDA

Hacia una conversión ecológica

El próximo día 1 de septiembre celebraremos la **Jornada Mundial de Oración por el Cuidado de la Creación**, instituida por el Papa Francisco en 2015. Con esta Jornada, quiere ofrecer una oportunidad a cada creyente y a las comunidades cristianas para renovar su adhesión personal a la vocación de ser custodios de la Creación. Queremos dar gracias a Dios por la maravillosa obra que Él ha confiado a nuestro cuidado, invocar su ayuda para protegerla y su misericordia por los pecados que cometemos contra ella. Con la Jornada, la Iglesia Católica se suma también al «**Tiempo de la Creación**», iniciativa ecuménica promovida por el Consejo Mundial de las Iglesias, que tiene lugar cada año del 1 de septiembre al 4 de octubre, fiesta de San Francisco. Durante este tiempo, los cristianos estamos llamados a orar unidos por la creación y a dar pasos eficaces en favor de su protección. La ecología no es sólo una necesidad de justicia y de supervivencia de los humanos, aunque también lo es. Para nosotros es una llamada enraizada en la experiencia cristiana, como enseña el Papa en su encíclica *Laudato si'* (2015), que nos conviene releer y meditar. Es la experiencia de que el mundo no es fruto del azar, causalidad ciega o realidad sin sentido, sino que es la creación de Dios, Amor infinito, y que la sostiene, la ha asumido y la ha redimido.

Lamentablemente, los humanos estamos causando un enorme daño a la tierra como resultado de la violencia que existe en nuestro corazón, herido por el pecado, que se manifiesta en los síntomas de enfermedad que advertimos en el suelo, el agua, el aire y en los seres vivos (*LS*, 2). Por eso, en su Mensaje para esta Jornada, nos invita a escuchar el latido materno de la tierra y, al igual que el corazón de los niños en el seno materno se encuentra en armonía con el de sus madres, acompasamos los ritmos de nuestra vida con los de la creación que nos da la vida. Y el Papa propone **tres caminos** para hacerlo: transformar nuestros *corazones*, nuestros *estilos de vida* y las *políticas públicas* que gobiernan la sociedad.

Transformar nuestros corazones, asumiendo una «conversión ecológica», como pidió San Juan Pablo II, y que Francisco profundiza en *Laudato si'*. Es necesario renovar nuestra relación con la creación, para que no la consideremos ya como un objeto del que nos aprovechamos, sino que nos convirtamos en custodios de un don sagrado del Creador.

Transformar nuestros estilos de vida, con menos residuos y menos consumos innecesarios, con mayor atención a los hábitos y decisiones económicas, haciendo un uso lo más moderado posible de los recursos, practicando la sobriedad, reciclando y apostando por productos y servicios ecológicos y socialmente responsables.

Transformar las políticas públicas, poniendo fin a políticas que favorecen las riquezas escandalosas y condiciones de degradación contrarias a la justicia y a la paz, acumulando «deuda ecológica» de las naciones ricas. Es necesaria una transición rápida y equitativa para poner fin a los combustibles fósiles, frenar el calentamiento global y poner fin a la injusticia hacia los pobres y las generaciones futuras.

Vivamos con intensidad esta oportunidad de renovación. Son múltiples las iniciativas de la Iglesia, como la Red Ecoparroquias, promovida por Justicia y Paz, que nos pueden ayudar en este proceso personal y comunitario de conversión ecológica que tanto necesitamos.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Mons. Vives, ponent en el 36è curset d'estiu del Bisbat de Vic

L'Arquebisbe Joan-Enric va participar al 36è curset d'estiu que organitzà el Bisbat de Vic sota el lema «D'un passat apassionant a un futur d'esperança».

Se celebrà a la seu del Seminari de Vic, el dia 11 de juliol. Mons. Vives, que fou convidat pel Bisbe de Vic, Mons. Romà Casanovas, en tant que President de la Comissió episcopal per al Clergat i Seminaris de la Conferència Episcopal Espanyola, va parlar als preveres, diaques, religiosos i laics compromesos assistents al curset, sobre el valor de la formació als seminaris. Enguany commemoraren els 275 anys de l'erecció del Seminari de Vic i el 75è aniversari de la inauguració de l'edifici actual. Una altra efemèride que s'acosta és la de l'Any Sant del 2025. És voluntat del Sant Pare Francesc que, com a preparació d'aquest esdeveniment, es faci una reflexió i estudi sobre les quatre constitucions dogmàtiques del Concili Vaticà II, i el curset d'estiu ho va tractar.

Mons. Vives va presentar la seva ponència destacant el valor del Seminari com el cor de la Diòcesi i la nineta dels ulls de tot Bisbe perquè és el lloc on es formen els futurs pastors del Poble de Déu. Va destacar *Presbyterorum ordinis* i *Optatam Totius* com els dos grans documents que el Concili Vaticà II va oferir per definir la identitat dels preveres. Va parlar de la *Ratio Fundamental Institutionis Sacerdotalis* del Papa Francesc, i adaptada en la *Ratio Na-*

tionalis: Formar pastors missioners, i com defineix i actualitza el ministeri dels preveres i diaques. Mons. Vives va destacar que ara la formació que l'Església demana als preveres és contínua i no s'acaba mai, adaptant-se als anys de ministeri presbiteral: els primers anys de ministeri, els anys de maduresa, la vellesa.

L'Arquebisbe animà els preveres i seminaristes a mantenir viva la flama de la il·lusió perquè tot sacerdot és un «do i un misteri» com Sant Joan Pau II va escriure, i va destacar alguns reptes actuals per als ministres de l'Església: la sobreabundància de treball pastoral que pot portar al síndrome anomenat de «burnout», de cremar-se; la incertesa sobre la identitat del prevere; el malestar que crea veure com els fidels catòlics reben els sagraments però no tenen una vida de fe. Proposà, finalment, aprofundir en l'espiritualitat del prevere diocesà i els mitjans necessaris per créixer sempre en l'amistat amb el Senyor, així com la fraternitat entre els germans sacerdots i amb el Bisbe, portant entre tots les càrregues; exercir el servei humil de rentar-se els peus els uns als altres; i el goig d'anunciar l'Evangeli, respectant el primat de la gràcia, sense esgotar-se per creure que tot depèn del nostre activisme. Prendre's temps per a créixer interiorment, aprendre a descansar i viure el goig de ser membres del Poble de Déu en comunitat amb tots els germans.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

LA PASSIÓ PER L'EVANGELITZACIÓ

El primer apostolat

L'Evangeli diu que Jesús «en designà dotze, als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar».

L'anunci neix de l'encontre amb el Senyor; qualsevol activitat cristiana, sobretot la missió, comença allí. Testimoniar-lo, de fet, significar irradiar-lo; però, si no rebem la seva llum, estarem apagats; si no el freqüentem, portarem nosaltres mateixos als altres en comptes d'ell. De fet, seguir Crist no és un fet intimista: sense anunci, sense servei, sense missió la relació amb Jesús no creix. Abans d'enviar-los, Crist els fa un discurs, conegut com a «discurs missioner». És al capítol 10 de l'Evangeli

de Mateu. D'aquest discurs, extrec tres aspectes:

Primer: Per què anunciar. La motivació es troba en dues expressions de Jesús: «De franc ho he rebut, doneu-ho també de franc». Però, per què anunciar? L'anunci no parteix de nosaltres, sinó de la bellesa del que hem rebut de franc, sense mèrit: trobar Jesús, conèixer-lo, descobrir que som estimats i salvats.

Segon: Què anunciar? Jesús diu: «Prediqueu dient: "El Regne del cel és a prop"». Això és el que s'ha de dir, abans que res i sempre: Déu és a prop. Però no oblidem mai això: Déu sempre és a prop del poble. La proximitat és una de les coses més importants de Déu. Hi ha tres coses

importants: proximitat, misericòrdia i tendresa. L'anunci ha de donar la primacia a Déu.

Tercer punt: Com anunciar. És l'aspecte sobre el qual Jesús s'esplaia més: com anunciar, quin ha de ser el llenguatge per a anunciar. És significatiu: ens diu que la forma, l'estil és essencial en el testimoniatge. El testimoniatge no involucra només la ment i dir alguna cosa, els conceptes: no. Tot ho involucra, ment, cor, mans, tot, els tres llenguatges de la persona. Aneu mansos i bons com anyells, sense mundanitat, i aneu junts. Aquí hi ha la clau de l'anunci.

Dimecres, 15 de febrer de 2023

Jornades de Teologia a La Seu d'Urgell: Què ens fa humans? Neurociències i tecnologia

El terme neurociència s'ha introduït a les nostres vides cada vegada amb major intensitat. Què significa? I, sobretot, què significa respecte del concepte d'humanitat? La Bíblia, a l'Antic Testament, ens mostra un camí per entendre l'home, la persona humana en totes les seves dimensions. Aquesta percepció col·lideix amb la visió actual que la neurociència té de l'ésser humà? En quins punts? Com hem de tractar aquesta qüestió que cada vegada té més implicacions en la nostra vida quotidiana i que marcarà el destí de les noves generacions? Les Jornades de Teologia, una vegada més, ens aporten elements per a la formació crítica, per a la reflexió i per al diàleg.

Les ponències dels doctors Jaume Duran i Francesc Torralba seran l'eix central d'aquest viatge tan interessant que es portarà a terme entre els propers dies 30 i 31 d'agost a la sala d'actes del Seminari Diocesà d'Urgell. Les jornades estan orientades a mestres i professors, sacerdots, religiosos, i també a catequistes, a seglars compromesos i al públic en general. És previst que la jornada s'iniciï a les 10.30 hores del matí, i després de la benvinguda de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, als assistents. Dimecres dia 30, després de la sessió de la tarda, que acabarà a les 18 h, se celebrarà l'Eucaristia a la capella del Seminari, presidida per l'Arquebisbe,

Les Jornades acullen cada any un nombrós públic

i en la que lliurarà la «Missió» als professors de religió, un moment simbòlic de les jornades.

El Dr. Jaume Duran ha publicat recentment la seva tesi doctoral sobre la qüestió que es tracta. Amb el títol *Les quatre dimensions de la persona humana: De l'antropologia del Salteri a la neurobiologia del segle XXI*, ha estat dirigida pel Dr. Francesc Torralba, i està orientada a la vinculació neuro-

científica entre la religió i l'espiritualitat, explorant l'enllaç entre humanisme, ciència i tecnologia. Es tracta, doncs, de l'aproximació a una antropologia fonamentada en una mirada multidimensional sobre l'ésser humà seguint la proposta antropològica dels escrits de l'Antic Testament, i la seva correlació amb el coneixement sobre el comportament del cervell del que avui es disposa.

El Dr. Jesús Alturo, l'homileta religiós, el proper dia 2 de setembre, a Organyà

A l'peu de l'Església de Santa Maria d'Organyà se celebrarà, el proper dissabte 2 de setembre, la lectura de l'Homilia de signe religiós amb la que se signifiquen els Premis literaris Homilies d'Organyà, i també el lliurament de premis del certamen, en un acte al que assisteixen autoritats catalanes, encapçales per l'Alcalde d'Organyà, i també andorranes, ja que el Govern d'Andorra a través del Ministeri de Cultura dota un dels premis.

Les lectures de les modernes «Homilies» seran a càrrec de l'escriptor Martí Gironell, en el cas de l'homilia laica; i del Dr. Jesús Alturo, paleògraf i un gran coneixedor de la història i els escrits que s'han

concebut i produït en l'*scriptorium* d'Organyà en època medieval, serà el lector de l'homilia religiosa.

El Dr. Alturo ha editat recentment, juntament amb Tània Alaix, un llibre de viatge als orígens del català: *Lletres que parlen*, en el que s'ofereix una visió general i nova sobre els orígens de la llengua catalana i sobre els més antics testimonis escrits que s'han pogut identificar fins ara. Fan una datació nova a les còpies manuscrites, d'algunes de les quals identifiquen a l'autor i l'origen. Ells proposen una sola traducció del *Liber Iudicum*, liderada pel jutge barceloní Ponç Bonfill, de la que han localitzat un fragment en els Arxius Capitulars d'Urgell, que provindria de la producció de manuscrits jurídics

medievals realitzada a Santa Maria d'Organyà, sota el mestratge del jutge Adalbertí.

La lectura de l'homilia religiosa s'inclou dins de la 27a edició de la Fira del Llibre del Pirineu, que vol ser un punt de trobada i de comunicació entre escriptors, editors, llibreters i lectors del Pirineu.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Te 1,1-5.8b-10 / SI 149 / Mt 23,13-22]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i dr. de l'Església; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia; sant Julià, mr. (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II).

29. ■ Dimarts [Jr 1,17-19 / SI 70 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste.

30. ■ Dimecres [1Te 2,9-13 / SI 138 / Mt 23,27-32]. Lleida i Urgell: □ Sant Lluís de França. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. ■ Dijous [1Te 3,7-13 / SI 89 / Mt 24,42-51]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, card., patró de Cardona.

SETEMBRE

1. ■ Divendres [1Te 4,1-8 / SI 96 / Mt 25,1-13]. Lleida: □ Sant Lleïr o Lliceri, bisbe de Coserans (s. VI). Sant Fel·liu de Llobregat: ■ Beat Josep Samsó i Elias (Castellbisbal, 1887 - Mataró, 1936), prev. i mr. Sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; santa Anna, profetessa; santa Teresa Margarida Redi del Sagrat Cor, vg. carmelitana.

2. ■ Dissabte [1Te 4,9-12 / SI 97 / Mt 25,14-30]. Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

3. ■ Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 20,7-9 / SI 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i dr. de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

Diurne XXI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església»

Avui que està tant de moda fer aquestes, Jesús en fa una als seus deixebles: *Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?* Però en realitat Jesús no està interessat per conèixer l'opinió de la gent sinó en saber què pensen d'ell els seus deixebles. Jesús és molt més que un *profeta o Joan Baptista*. Això ho han de tenir clar els deixebles. Per això, l'opinió de Pere és encertada: *Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu*. Jesús confirma aquesta opinió dient-li que *és el Pare mateix qui li ho ha revelat*. Ell ha parlat en nom dels altres apòstols i ara Jesús li encomana ser la pedra visible, el fonament de la seva Església. L'Església és la de Jesús, no la de Pere, però ell és el punt de referència d'aquesta Església. Ell, per la seva fe i en funció de la seva fe. Però com és l'Església de Crist *les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir*. La missió de Pere és que l'Església es mantingui fidel a la fe, unida en una sola comunió. El servei de Pere és obrir als homes el regne del cel, interpretar què cal fer per seguir el camí de Jesús, indicar com hem de viure l'evangeli. En això ens cal estar units tots. Si estem units a Pere i al seu ensenyament no ens cal tenir por de les forces del mal, perquè l'Església és l'Església del Crist i ell mai no permetrà que fracassi aquesta Església seva. A la primera lectura veiem com el càrrec de cap de la casa d'Ezequies passa de *Sobnà a Eljaquim*. Ara aquest té les claus del palau de David: *quan haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat ningú no podrà obrir*. És un text paral·lel al de l'evangeli. Podem dir que Pere és el cap de l'Església del Crist. Així tot veiem *la profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu*, tot i que *els seus camins són impenetrables*. Sabem que Crist vetlla per la seva Església, que som nosaltres: no hem de tenir por. Però ens cal seguir el camí que marca Pere, tingui el nom que tingui ara el successor de Pere. Ell garanteix el camí segur de l'Església, la fe autèntica en el Crist: no ens en podem apartar.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'impenetrables els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

▶ Lectura de l'Evangelio segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista; altres, que és Elies; altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que soc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.» Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Esto dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio: «Te echaré de tu puesto, te destituirán de tu cargo. Aquel día llamaré a mi siervo, a Eliaquín, hijo de Esquías, le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén y para el pueblo de Judá. Pongo sobre sus hombros la llave del palacio de David: abrirá y nadie cerrará; cerrará y nadie abrirá. Lo clavaré como una estaca en un lugar seguro, será un trono de gloria para la estirpe de su padre.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandonas la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / porque escuchaste las palabras de mi boca; / delante de los ángeles tañeré para ti; / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera tu fama. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandonas la obra de tus manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,33-36)

¡Qué abismo de riqueza, de sabiduría y de conocimiento el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irrazonables sus caminos! En efecto, ¿quién conoció la mente del Señor? O ¿quién fue su consejero? O ¿quién le ha dado primero para tener derecho a la recompensa? Porque de él, por él y para él existe todo. A él la gloria por los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?» Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo del Dios vivo.» Jesús le respondió: «¡Bienaventurado tú, Simón, ¡hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado ni la carne ni la sangre, sino mi Padre que está en los cielos. Ahora yo te digo: tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra quedará atado en los cielos, y lo que desates en la tierra quedará desatado en los cielos.» Y les mandó a los discípulos que no dijese a nadie que él era el Mesías.